

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **XXX**
se sídlem XXX
zastoupen Mgr. Ing. Jiřím Horou, advokátem
se sídlem Moravské náměstí 15, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
se sídlem Na Františku 32, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2022, č. j. MPO 15597/22/31300/3100,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Puncovního úřadu (dále jen „puncovní úřad“) ze dne 12. 1. 2022, sp. zn. R-1163/2018-Ko-13, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 104 000 Kč a stanovena povinnost k paušální úhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč dle § 93 odst. 1 písm. i) ve spojení s ustanovením § 95 zákona č. 250/2016 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

odpovědnosti za přestupky řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) za naplnění skutkové podstaty přestupků podle § 43 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), h) zákona č. 539/1992 Sb., o puncovníctví a zkoušení drahých kovů (dále jen „puncovní zákon“), konkrétně tím, že žalobce neoznámil puncovnímu úřadu do 15 dnů od zahájení činnosti zákonem požadované registrační údaje, zejména název a druh své činnosti s drahými kovy, čímž porušil ustanovení § 35 odst. 1 písm. b) puncovního zákona (dále též „první přestupek“), dále tím, že prodal společnosti XXX a. s. 4 kusy stříbrného zboží ryzosti 925/100 Ag o hmotnosti 51,65 g bez platného úředního označení, čímž porušil § 38 odst. 1 puncovního zákona (dále též „druhý přestupek“), a dále tím, že nereagoval na výzvu, aby v rámci součinnosti kontaktoval kontrolujícího inspektora, čímž porušil § 41 odst. 1 poslední věta puncovního zákona (dále též „třetí přestupek“). Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný prvostupňové rozhodnutí puncovního úřadu potvrdil.

2. Pro úplnost soud na tomto místě uvádí, že se jedná druhé rozhodnutí puncovního úřadu a žalovaného ve věci přestupků žalobce, neboť původní rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 3. 2019 č. j. MPO-21298/19/31300/31000 bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2020 č. j. 10 Af 26/2019-69 (dále též „zrušující rozsudek“).

II. Žaloba

3. Žalobce v úvodu popsal skutkový stav a v *prvním žalobním bodu* uvedl, že opakovaně uznává přestupky, související s neoznámením povinných údajů a prodáním 4 kusů zboží bez platného označení. Při ukládání sankce ale mělo být výrazně přihlédnuto k tomu, že šlo o nedbalostní pochybení, vše uznal a bezodkladně zjednal nápravu. Tvrdil, že se polehčující okolnosti do výsledné sankce nijak neprojeví a správní orgán první stupně k tomu ani ničeho neuvedl. Nejde o nijak závažné přestupky, ale o čistě administrativní pochybení, nikoli o snahu vyhýbat zákonným povinnostem. Je si vědom hranice pokuty 1 000 000 Kč, nicméně sankci považuje za nepřiměřenou s ohledem na možnosti a schopnosti subjektu a rovněž proto, že společnosti XXX a. s. byla za stejný přestupek uložena pokuta pouze ve výši 110 000 Kč. K tomu poukázal na příslušné rozhodnutí puncovního úřadu. Podle žalobce je tak uložená pokuta jednoznačně nepřiměřená. Tím došlo k porušení zásady rovnosti dle § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nehledě na to, že podle jeho informací jde v případě společnosti XXX a. s. o několikátý přestupek, zatímco u žalobce je první, a to žalovaný nijak nezohlednil.
4. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce uplatnil námitky ve vztahu k přestupku, spočívajícím v nedostatečné součinnosti s kontrolujícím inspektorem. Připustil, že na první kontrolu ze strany úřadu nereagoval, stalo se tak v důsledku administrativního pochybení účetní společnosti, kdy po doručení protokolu o inspekci ze dne 31. 8. 2018 proti němu nepodal námitky, a dále byl vyzván, aby inspektora neprodleně kontaktoval telefonicky. K tomu dále tvrdil, že v této fázi nedošlo a nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 43 odst. 2 písm. h) puncovního zákona, neboť skutečnost, že inspektorovi „nezavola“ nemůže být bez dalšího považována za neposkytnutí součinnosti, zvláště za situace, když následně již komunikoval. Samotný požadavek inspektora, aby jej kontaktoval „neprodleně“ nemá opodstatnění v právních předpisech a je v rozporu se zásadou hospodárnosti dle § 6 odst. 2 správního řádu. Takový přísný požadavek nemá legitimní zdůvodnění, a proto jej nelze považovat za oprávněný. Poté již reagoval a po doručení Oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 1. 11. 2018 se neprodleně dne 9. 11. 2018 obrátil na inspektora.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Po dohodě s inspektorem se dne 12. 11. 2018 dostavil osobně na příslušné pracoviště a měl s sebou podklady, které po něm inspektor požadoval. Ten je ale odmítl převzít, pouze namátkově naskenoval jednu fakturu a sdělil žalobci, aby zbytek dokladů předložil prostřednictvím datové schránky do 19. 11. 2018. Žalobce ale situaci podcenil, neměl v té době právní zastoupení a doklady předložil až v rámci prvního odvolacího řízení do e-mailu úřadu. Tvrdil, že v řízení zahájeném z moci úřední může dokládat doklady kdykoliv v průběhu řízení, tedy i v řízení odvolacím.

5. Shrnl, že nedošlo ke spáchání přestupku dle § 43 odst. 2 písm. h) puncovního zákona, kdy na počátku sice bylo jeho jednoznačné pochybení (přehlédnutí první výzvy), nicméně tato skutečnost nemá rozhodně intenzitu přestupku, a následná situace s nedodáním podkladů byla způsobena neochotou inspektora převzít množství podkladů v listinné podobě. K tomu odkázal na § 5 přestupkového zákona a tvrdil, že jeho jednání nelze hodnotit jako neposkytnutí potřebné součinnosti, ani takové jednání nevykazuje potřebnou míru společenské škodlivosti. Žalovaný a puncovní úřad se tím však nezabývali. I v tomto ohledu proto považoval pokutu za nepřiměřeně přísnou. Zopakoval, že se jednalo o pochybení spíše administrativní povahy. Namítal, že se správní orgány nezabývaly kritérii pro stanovení výše sankce dle § 37 přestupkového zákona. K tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2018 sp. zn. 9 Af 24/2016 a citoval z něj s tím, že se jím žalovaný ani puncovní úřad neřídili. Nepřihlédli ani k tomu, že na zanedbání registrační povinnosti aktivně a neprodleně reagoval, a to ještě před vydáním původního prvostupňového rozhodnutí.
6. Uzavřel, že jeho jednáním nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty dle § 43 odst. 2 písm. h), správní orgány nepřihlédly při rozhodování o výše sankce ke všem okolnostem, žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal dostatečně s jeho námitkami stran ohledně nepřiměřenosti pokuty, samotnou pokutu lze považovat za zcela nepřiměřenou závažnosti protiprávního jednání, možnostem a schopnostem žalobce, zejména s přihlédnutím k rozhodování ve skutkově shodném případě, kdy byla uložena ekonomicky silnějším subjektu pokuta v podstatě nižší výši.
7. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě poukázal na to, že se jedná již o druhé rozhodnutí v téže věci po zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze. Shrnl žalobní námitky žalobce, které spatřoval v nepřiměřenosti pokuty a nepřihlédnutí k polehčujícím okolnostem, nevynaložení součinnosti, administrativní povaze přestupku a nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí.
9. K tomu konstatoval, že se přiměřeností a přezkoumatelností pokuty již zabýval zrušující rozsudek a citoval z něj. Podle žalovaného neobstojí ani námitka, že puncovní úřad nezohlednil polehčující a přitěžující okolnosti, neboť se jimi výslovně zabýval jak v rovině obecné, tak v rovině abstraktní, a znovu poukázal na stanovisko zrušujícího rozsudku s tím, že je jeho závěr aplikovatelný i na „nové“ rozhodnutí puncovního úřadu a žalovaného. Námitka nepřiměřenosti pokuty a nepřihlédnutí k polehčujícím okolnostem tak neobstojí,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

neboť správní orgán dostal všem požadavkům kladeným na rozhodnutí ve věci zrušujícím rozsudkem. Doplnil, že předmětem v projednávané věci nebyly případné přestupky společnosti XXX a. s., nýbrž konkrétní přestupky žalobce.

10. K námitce „nevynaložení součinnosti“ opětovně poukázal na zrušující rozsudek a citoval z něj. Pokud žalobce poukazoval na to, že puncovní úřad kladl na žalobce nepřiměřené požadavky, když žádal zaslání vyžádaných dokladů datovou schránkou, zdůraznil, že přestože byl tento skutek v „původním“ rozhodnutí puncovního úřadu označen za přestupek, toto rozhodnutí bylo pro porušení procesních pravidel zrušeno a v „novém“ rozhodnutí puncovního úřadu a žalovaného tento skutek nebyl jakkoli zmíněn, natož pak, aby byl označen za přestupek nebo za něj byla uložena pokuta či jiná sankce. Námitka žaloby je tak irelevantní a nevztahuje se k předmětu projednávané věci.
11. K žalobní námitce „administrativní povaha přestupku“ znovu poukázal na zrušující rozsudek a jeho závěry.
12. K námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí uvedl, že se všemi odvolacími námitkami vypořádal, žalobce nepřezkoumatelnost namítal již v původní žalobě, zrušující rozsudek se ale s touto argumentací neztotožnil. Poukázal na podstatu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí s tím, že z rozhodnutí obou správních orgánů je patrné na základě jakých podkladů rozhodly, kdy zjevně zohlednily příslušné obecné závazné předpisy a dokumentaci pořízenou v rámci puncovní inspekce a vedení správního řízení, která je součástí správního spisu a která je mnohokrát odkazována v odůvodnění obou rozhodnutí. Z rozhodnutí žalovaného je též patrné, na základě, jakých důvodů rozhodl. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73 a konstatoval, že je žalobou napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Zdůraznil, že jediným důvodem zrušujícího rozsudku bylo, že puncovní úřad uložil pokutu za skutek, pro který nezačal správní řízení. Nové rozhodnutí puncovního úřadu a žalovaného se však dotčeného skutku netýká. Tedy oba správní orgány své pochybení v plném rozsahu napravily. K tomu poukázal na bod 48. zrušujícího rozsudku. Měl za to, že na základě instrukce žalovaného rozhodnutí puncovního úřadu respektovalo závazný právní názor zrušujícího rozsudku, byl vypuštěn skutek, pro který nebylo zahájeno přestupkové řízení, a pokuta byla přiměřeně snížena. Tím došlo k vyhovění požadavku zrušujícího rozsudku, neboť bylo pochybení odstraněno a v novém rozhodnutí puncovního úřadu a žalovaného byla pokuta uložena řádně.
13. Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Při ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalovaného správního orgánu, žalobce setrval na své žalobě a odkázal na svá dosavadní podání. Měl za to, že žaloba byla podána důvodně, pochybení žalobce uznal od počátku. U skutku, spočívajícím v neposkytnutí součinnosti správnímu orgánu trval na svých pochybnostech o intenzitě a naplnění daného přestupku. Zopakoval, že si je svých pochybení vědom, napravil je a nebude se jich již nadále dopouštět. Pokutu považuje za nepřiměřeně přísnou oproti společnosti XXX a. s., která dostala pokutu ve stejné výši a při tom se jedná o tisícinásobně větší subjekt. Důkazy nenavrhoval, soud o nich proto nerozhodoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

15. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobce porušil ustanovení § 43 odst. 1 písm. a) tím, že neučinil oznámení podle § 35 odst. 1 písm. b) puncovního zákona a splnil tuto povinnost až k 1. 8. 2018, ani o porušení povinnosti dle § 43 odst. 2 písm. a) tím, že obchodoval s úředně neoznačeným zbožím, které podléhá povinné puncovní kontrole, kdy společnosti XXX a. s. prodal v rozhodnutí správních orgánů obou stupňů specifikované 4 kusy neoznačeného stříbrného zboží, čímž porušil zákaz uložený § 38 odst. 1 téhož zákona (první přestupek a druhý přestupek). Žalobce i nadále (po zrušujícím rozsudku) považoval za sporné naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 43 odst. 2 písm. h), podle kterého se kontrolovaná osoba dopustí přestupku tím, že brání inspektorovi ve výkonu kontroly, její výkon stěžuje zejména tím, že mu neumožní vstupovat do příslušných prostorů, nahlížet do evidence nebo nepředloží inspektorem požadované zboží nebo neposkytne ve lhůtě stanovené inspektorem potřebnou součinnost. Tohoto skutku se žalobce dopustil porušením povinnosti dle § 41 odst. 1 poslední věta puncovního zákona tím, že neposkytl zaměstnancům puncovního úřadu při výkonu u kontroly potřebnou součinnost, kdy nereagoval na výzvu kontaktovat kontrolujícího inspektora, čímž mu neposkytl při výkonu kontroly potřebnou součinnost (třetí přestupek). Za to byla žalobci uložena po zrušujícím rozsudku pokuta podle § 43 odst. 4 písm. c) ve výši 104 000 Kč a uložena povinnost k paušální úhradě nákladů v řízení.
17. Soud k tomu ověřil skutkový stav tak, jak byl účastníky řízení tvrzen z obsahu spisového materiálu, včetně závěrů zrušujícího rozsudku ve věci předchozího řízení (původní prvostupňové a odvolací rozhodnutí žalovaného), a přistoupil k vypořádání žalobních bodů.
18. Ve vztahu k *prvnímu žalobnímu bodu* soud odmítá tvrzení žalobce o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správních orgánů a tvrzení, že puncovní úřad nijak nepřihlédl k polehčujícím okolnostem ve vztahu k prvnímu a druhém přestupku, kdy svá pochybení uznal, jednalo se o pochybení nedbalostní povahy, bezodkladně zjednal nápravu a šlo čistě o administrativní chybu, nikoli závažné přestupky. Z obsahu prvostupňového rozhodnutí v nyní projednávané věci, tj. rozhodnutí puncovního úřadu ze dne 12. 1. 2022, sp. zn. R-1163/2018-Ko-13, se k tomu konkrétně podává (str. 3), že puncovní úřad přihlédl k polehčujícím okolnostem ve smyslu § 37 písm. c) přestupkového zákona, jakož i k dalším, v tomto ustanovení neuvedeným okolnostem, a to k vyjádření žalobce a k tíživé ekonomické situaci způsobené pandemií. Neodhlédl přitom od okolností přitěžujících, kdy se jednalo o více porušení ustanovení puncovního zákona, proto stanovil výši pokuty v dolní hranici zákonného rozpětí při její maximální šíři 1 000 000 Kč na částku 104 000 Kč.
19. V této souvislosti soud dále poukazuje na odůvodnění zrušujícího rozsudku, od jehož závěrů neměl soud důvodu odchýlit se ani v nyní projednávané věci. Zrušující rozsudek se obdobnou žalobní námitkou zabýval ve vztahu k předchozím rozhodnutím správních orgánů a neshledal odůvodnění sankce ve vztahu ke stejným přestupkům (navíc rozšířeném u přestupku dle § 43 odst. 2 písm. h) puncovního zákona o neposkytnutí potřebné součinnosti, spočívající v jednání, kterým žalobce nedodal puncovnímu úřadu požadované doklady) nepřezkoumatelným, ať již pro absenci úvah o konkrétní výši z hlediska kritérií určujících stanovení druhu a výměry trestu, nebo pro nevypořádání se s námitkami

uplatněnými žalobcem v odvolání. K tomu soud ve zrušujícím rozsudku dále uvedl, že i když jsou obě rozhodnutí stručná, obsahují jasné srozumitelné a logické úvahy o tom, k jakým skutečnostem správní orgány při stanovení sankce v rámci správního uvážení přihlédly a jak se s námitkami žalobce vypořádaly. Připomněl, že požadavky na odůvodnění druhu a výměry správního trestu, určení povahy a závažnosti přestupku, i polehčující a přitěžující okolnosti dle § 37 – 40 přestupkového zákona mají demonstrativní povahu a správní orgán je nemusí aplikovat všechny. Přičemž považoval za zjevné, že žalovaný přihlédl k následnému zjednání nápravy žalobcem i k tomu, že jde o prvopachatele, jednajícího nedbalostně, a správně konstatoval, že to nic nemění na tom, že žalobce přestupek spáchal a je za něj odpovědný. Souladně se zákonem také zdůvodnil použití absorpční zásady s prvky asperace dle § 41 citovaného zákona (bod 40. zrušujícího rozsudku). Soud se ve zrušujícím rozsudku vyjádřil i k tvrzení žalobce o administrativní povaze deliktního jednání a zdůraznil, že sice nejde o přestupky, jimiž by samo osobě byla žalobcem komukoli páchána újma, ale ignorování, byť nedbalostní, základních požadavků v oblasti obchodování s drahými kovy jednoznačně oslabuje efektivitu výkonu státního dozoru a veřejný zájem na dodržování relativně přísných pravidel v oblasti podnikání, která je náchylná na existenci falešného zboží a komodit (bod 43. zrušujícího rozsudku).

20. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce tvrdil nepřezkoumatelnost rozhodnutí puncovního úřadu, jakož i rozhodnutí žalovaného, které jej aprobovalo, bez toho, že by vnímal kontext celé věci. Tedy, že správní orgány obou stupňů znovu rozhodovaly po zrušujícím rozsudku vázány právním názorem soudu, který je vedl k tomu, aby pro vadu řízení (potrestaly žalobce za neposkytnutí součinnosti, spočívající v nepředložení požadovaných dokladů puncovnímu úřadu, ačkoli v tomto ohledu nedošlo k zahájení správního řízení), nadále postupovaly tak, že buď daný skutek rozšíří v předmětu přestupkového řízení a umožní žalobci, aby se k tomu vyjádřil, nebo tento skutek z meritorního rozhodnutí vypustí a přiměřeně tomu sníží pokutu žalobci, kterou odůvodní. Podle stanoviska soudu tomuto závaznému právnímu názoru soudu správní orgány dostaly. Z odůvodnění jejich rozhodnutí je totiž zřejmé, že postupovaly druhým z naznačených způsobů, a sice skutek, spočívající v neposkytnutí dokladů žalobcem správnímu orgánu I. stupně, z meritorního rozhodnutí o přestupku vypustily, původně uloženou pokutu ve výši 184 000 Kč snížily na částku 104 000 Kč, a svůj postup dostatečným způsobem odůvodnily (puncovní úřad na straně 3. prvostupňového rozhodnutí, žalovaný na str. 6 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud při tom v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů nahlíží na rozhodnutí správních orgánů jako na jeden celek a s ohledem na zrušující rozsudek Městského soudu v Praze a závazný právní názor, který správní orgány obou stupňů respektovaly, považuje obě jejich rozhodnutí za přezkoumatelná a souladná se zákonem.
21. Pokud žalobce v této souvislosti tvrdil nepřiměřenost uložené pokuty, neboť nebylo přihlédnuto k jeho možnostem a schopnostem, a mnohonásobně ekonomicky silnějšímu subjektu – společnosti XXX a. s. byla za stejný přestupek uložena pokuta pouze ve výši 110 000 Kč, soud k tomu znovu poukazuje na zrušující rozsudek, který se obdobnou žalobní námitkou zabýval v předchozím řízení. Soud přitom neshledal důvodu se ani v tomto posouzení od závěrů zrušujícího rozsudku odchýlit.
22. Předně je třeba uvést, že žalobce v průběhu celého správního řízení, a to ani po zrušení předchozích rozhodnutí správní orgánů zrušujícím rozsudkem Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 10 Af 26/2019, ani následně před vydáním rozhodnutí puncovního úřadu a

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

žalobou napadeném rozhodnutí v nyní projednávané věci, tato svá obecná tvrzení o svých majetkových možnostech a schopnostech nijak konkrétně nedoložil, tedy neoznačil ani nepředložil takové listiny, pro které by bylo možné usoudit na jím tvrzenou nepřiměřenost výše pokuty (i) z hlediska její likvidační výše. Již zrušující rozsudek přitom přílehavě poukázal na pasivitu účastníka řízení s odkazem na usnesení Rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133, podle kterého „[b]ude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní, a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynou z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení)“. Žalobce tak znovu opakuje námitku, která již byla dříve řešena zrušujícím rozsudkem (bod 43. až 46. rozsudku), aniž by následně v řízení před puncovním úřadem a žalovaným svou pasivitu odstranil a aktivně dokládal své majetkové poměry tak, aby se staly podkladem pro úvahu správních orgánů o výši sankce. K tomu soud připomíná, že zrušující rozsudek poukázal i na Sbírku listin veřejného rejstříku, z něhož vyplývá, že od svého vzniku v roce 2011 žalobce do ní neuložil žádnou účetní závěrku, tedy soustavně neplní povinnost uloženou mu právními předpisy v oblasti účetnictví a nemůže tedy očekávat, že by příslušné orgány mohly sami z úřední povinnosti ověřit jeho reálnou ekonomickou situaci.

23. Pro úplnost soud ve shodě se zrušujícím rozsudkem zdůrazňuje, že společnost XXX a. s. nebyla, na rozdíl od žalobce, sankcionována i za přestupek podle § 43 odst. 2 písm. h) puncovního zákona, tedy za neposkytnutí součinnosti puncovnímu úřadu.
24. Námitka žalobce proto ani v tomto ohledu neobstojí.
25. *Druhý žalobní bod* úzce souvisí s argumentací, která byla uvedena soudem ve vztahu k (ne) důvodnosti první žalobní námitky. Je tomu tak proto, že puncovní úřad a žalovaný respektovali právní názor zrušujícího rozsudku a přestupek dle § 43 odst. 2 písm. h) puncovního zákona v rozsahu chování žalobce, spočívajícím v neposkytnutí dokladů správnímu orgánu I. stupně ohledně 8 485 ks šperků, které žalobce prodal společnosti XXX a. s., vyjmul z meritorního rozhodnutí a přiměřeně tomu snížili pokutu uloženou žalobci. Uvedené je zcela zřejmé z výrokové části prvostupňového rozhodnutí a potvrzujícího rozhodnutí žalovaného, jakož i samotného odůvodnění jejich rozhodnutí. Námitky žaloby v nyní projednávané věci jsou proto v tomto ohledu irelevantní, neboť žalobce nijak nezohlednil, že toto původně sankcionované chování (přechozími rozhodnutími puncovního úřadu a žalovaného) již nadále nebylo předmětem řízení, a tím ani uložené sankce.
26. V tomto žalobním bodě se žalobce opětovně vracel k výši uložené pokuty, kterou považoval za nepřiměřeně přísnou, kdy znovu uvedl, že své pochybení uznal, pokutu ve výši 104 000 Kč nepovažuje za pokutu při spodní hranici sazby a opětovně namítal sankcionování společnosti XXX a. s., ve kterém spatřoval porušení zásady rovnosti, neboť dané společnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

byla za stejnou věc uložena nižší pokuta. Soudu není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že se jednalo o stejnou věc, neboť jak již bylo výše uvedeno, společnost XXX a. s. byla pokutována za přestupky bez toho, aniž by byla sankcionována za neposkytnutí součinnosti. V tomto rozsahu je tedy žalobní námitka nedůvodná. V rozporu se skutečností je i tvrzení žalobce o tom, že byla společnosti XXX a. s. uložena nižší pokuta, když této společnosti byla uložena pokuta 110 000 Kč a žalobci po zrušujícím rozsudku pokuta ve výši 104 000 Kč. Z uvedených důvodů nemohlo dojít k porušení zásady rovnosti, jak žalobce tvrdí.

27. K námitce pochybení spíše administrativní povahy a pojmu „neprodleně“ se soud již vyjádřil odkazem na řešení této námítky ve zrušujícím rozsudku, kterému soud v nyní projednávané věci přisvědčuje a nemá, co by doplnil. Soud opětovně uvádí, že správní orgány obou stupňů přihlédly ke všem okolnostem, které se ze skutkového stavu podávají v rozsahu kritérií, která jsou stanovena přestupkovým zákonem, a tato kritéria přiléhavě aplikovaly na projednávanou věc. Není ani pravdou, že se žalovaný obdobnými námitkami v odvolání nezabýval, jak již bylo soudem pojednáno výše ve vztahu k námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se ostatně obdobnými odvolacími námitkami zabýval již v předchozím druhostupňovém rozhodnutí.
28. Soud neshledal úvahy a závěry správních orgánů obou stupňů o výši sankce ani v rozporu s žalobcem namítaným rozsudkem zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2018 sp. zn. 9 Af 24/2016. K tomu soud zdůrazňuje, že uvedený rozsudek mohl zohlednit jenom v obecné rovině, neboť každá věc je individualizována skutkovým stavem a ten limituje i argumentaci správních orgánů a následné přezkoumání zákonnosti jejich rozhodnutí soudem.
29. Samotnou výši uložené sankce soud rozhodně nepovažuje za nepřiměřenou. K tomu soud připomíná jednak úvahy zrušujícího rozsudku tak, jak již byly výše zmíněny, jakož i ustanovení § 43 odst. 4 písm. c), které stanoví maximální výši pokuty až 1 000 000 Kč za druhý a třetí přestupek, kterého se žalobce dopustil. Správní orgány po zrušujícím rozsudku vyšly pouze z předmětu řízení tak, jak byl vymezen oznámením o zahájení řízení, tedy nadále již nečinily součástí meritorního rozhodnutí přestupek, spočívající v neposkytnutí dokladů žalobcem puncovnímu úřadu, a původně (myšleno před zrušujícím rozsudkem) uloženou pokutu ve výši 184 000 Kč snížili za stejné přestupky (byť u třetího přestupku v omezeném rozsahu) o více jak jednu třetinu. Takové snížení, resp. konečnou výši pokuty v částce 104 000 Kč soud považuje za přiléhavou skutkovým okolnostem věci a správními orgány řádně odůvodněnou.
30. Námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

31. Soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
32. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. května 2023

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu